

PSALM 137 (EXCERPT)

Naftoli Gross, 1948, New York

Bay di shtromen fun Bovl Dortn zenen mir gezesn, un mir hobn geveynt, Ven mir hobn demant Tziyon. Af di verbes in ir mit Hobn mir ufgehangen unzere harfn. Vorn dort hobn unzere fenger gefodert fun unz Reyd fun gezang, un unzere matere — freylekhkeyt: “Zingt unz fun dem gezang fun Tziyon!” Vi konen mir zingen dos gezang fun Got Af der erd fun dem <i>nokhri</i>?! Oyb ikh vel dikh fargesn, Yerusholayim, Zol mayn rekhte hant fargesn — Zol mayn tzung vern bageft on mayn gumen, Oyb ikh vel dikh nisht dermanen, Oyb ikh vel nisht arufbrengen Yerusholayim Af dem oybn on fun mayn <i>simcheh</i>.	ביי די שטראמען פון בבל דארטן זענען מיר געזעסן, און מיר האָבן געוויינט, ווען מיר האָבן דערמאָנט ציון. אַף די ווערבעס אין איר מיט האָבן מיר אופגעהאַנגען אונזערע האַרפּן. וואָרן דאָרט האָבן אונזערע פענגער געפאַדערט פון אונז רייד פון געזאַנג, און אונזערע מאַטערער — פריילעכקייט: “זינגט אונז פון דעם געזאַנג פון ציון!” ווי קאָנען מיר זינגען דאָס געזאַנג פון גאָט אַף דער ערד פון דעם נֹכְרִי? אויב איך וועל דיך פאַרגעסן, ירושָׁלַיִם, זאָל מיין רעכטע האַנט פאַרגעסן — זאָל מיין צונג ווערן באַהעפט אָן מיין גומען: אויב איך וועל דיך נישט דערמאָנען, אויב איך וועל נישט אַרופברענגען ירושָׁלַיִם אַף דעם אויבן-אָן פון מיין שְׂמֵחָה.
--	--

א על-נהרות | בבל שם ישבנו גם-בכינו בזכרנו את-ציון: ב על-עֲרַבִּים בתוכה תלנו כְּנֹרְתֵינוּ: ג כִּי שָׁם
שָׁאֲלוּנוּ שׁוֹבֵינוּ דְּבָרֵי-שִׁיר וְתוֹלְדֵינוּ שְׁמִיחָה שִׁירוּ לָנוּ מִשִּׁיר צִיּוֹן: ד אִיךְ נִשְׁיֵר אֶת-שִׁיר יְהוָה עַל אֲדָמַת נֹכֵר:
ה אִם-אֶשְׁכַּח: ו יְרוּשָׁלַם תִּשְׁכַּח מִיָּנִי: ז תִּדְבֹּק-לְשׁוֹנִי | לְחַכִּי אִם-לֹא אֶזְכְּרִי אִם-לֹא אֶעֱלֶה אֶת-יְרוּשָׁלַם
עַל רֹאשׁ שְׂמִיחָתִי:

Vocabulary: *Shtrom* – stream. *Dermanen* – remember. *Verbe* – willow. *Vorn* – because. *Fenger* – captors. *Fodern* – to demand. *Matern* – to torment. *Bahafn* – joined. *Gumen* – palate.

Moyshe-Leyb Halpern (1886-1932) – *Umru Mayne*

Ver ken di sheynkeyt fun a <i>yam</i> farshteyn? Ver ken di shayn fun dayne oygn zen? Un nisht tzerisn vern zol zayn hartz far freyd, Un nisht tzerisn vern zol zayn hartz far layd, Du, umru mayne, du.	ווער קען די שיינקייט פון א ים פארשטיין? ווער קען די שיינ פון דינע אויגן זען? און נישט צעריסן ווערן זאל זיין הארץ פאר פרייד, און נישט צעריסן ווערן זאל זיין הארץ פאר לייד, דו, אומרו מיינע, דו.
Far vos benk ikh azoy nokh dir, o zog, Es geyt dokh nisht avek a nakht, a tog, Un nokh ich trakht fun dir, un nor ikh troyim fun dir – Fun dir, fun dir, du lebn mayns, du hartz in mir Du, umru mayne, du!	פאר וואס בענק איך אזוי נאך דיר, א זאג, עס גייט דאך נישט אַוועק א נאַכט, א טאָג, און נאָר איך טראַכט פון דיר, און נאָר איך טרוים פון דיר — פון דיר, פון דיר, דו לעבן מיינס, דו האַרץ אין מיר דו, אומרו מיינע, דו!

Walt Whitman (1819-1892) – “From Montauk Point” (1888)

Translation: Louis Miller (1940)

I stand as on some mighty eagle's beak,
Eastward the sea absorbing, viewing, (nothing but sea and sky)
The tossing waves, the foam, the ships in the distance,
The wild unrest, the snowy, curling caps—that inbound urge and urge of waves,
Seeking the shores forever.

Fun Mantoks Hoykh

Ikh shtey vi oyf epes a mekhtikn odler's shnabl,
Mayn blik tzum *mizrekh* ibern *yam* gevendt —
(Keyn zakh nisht *chutz yam* un himl),
Di zikh-varfndike khvalyes, der shoym, di shifn in der vayt;
Der vilder umru, di shney-gekroyzte khvalye-kroynen;
Der shtendik-kumendiker, kumendiker shtrom fun khvalyes,
Vos eybik zukhn zey di breg.